

den ledende Kerne i Arbejder-nes samtlige Organisationer.

Personens Ukrænkelighed garanteres alle Statsborgere. Ingen maa arresteres uden Retskendelse eller uden Statsadvokatens Samtykke. Boligens Ukrænkelighed og Brevhemmeligheden beskyttes ved Lov.

Asylret.

Sovjetunionen tilstaa udenlandske Statsborgere, der forfølges for Forfølgelse af Arbejdernes Interesser eller for videnskabelig Virksomhed og Deltagelse i national Befrielseskamp, Asylret.

Den almindelige Værnepligt er Lov. Militærtjeneste i den røde Arbejder- og Bondehær er en Ærespligt for Statsborgere i Sovjetunionen. Fædrelandets Forsvar er en hellig Pligt for enhver Statsborger. Fædrelandsforræderi, Krenkelse af Eden, Overgang til Fjenden, Tilføjelser af Skade paa Statens Forsvarsmagt og Spioneri til Fordel for en udenlandsk Stat straffes med Lovens fuldeste Strenghed som den alvorligste Forbrydelse.

Det lyder meget kønt altsammen, med Tale- og Pressefrihed osv., men de store Loffer paa Papiret vil næppe komme til at svare til Praksis. Diktatorer taler ikke, hverken i Sovjet eller andet Steds, at de overste Ledere angribes og kritiseres. Der er jo utallige Eksempler paa, hvorledes Folk, der har vovet noget saadant, er blevet forvist eller kastet i Fængsel. Hvis den forelagte Forfatning skulde tages bogstaveligt, vilde Trotzky, Sinoviev og Kamenev osv. være i deres Ret, naar de propagerede for deres Anskuelser.

Selv de mest haardkogte Kommuniste tror ikke paa, at noget saadant faar Lov at passere. Forslaget vil nærmest være at betragte som et udpræget Paradoxforslag.

Millum lív og deyða.

Tríggir menn á Tvoroyri, Mikkel Nielsen, Símun Poulsen og Daniel Johan Petersen vóru um dagin var við á ganga burtur. Fólkidi á Tvoroyri hevði mist alla vón, tí bátar høvdu verið og leitað uttan úrslit.

Vit hittu hin gamla viðgita sjógarpin Mikkel í Geil og biðja hann siga okkum frá vandaferðin.

Hetta ger hann beinasamur, og geva vit her aftur orðrætt hansara frásagn:

Vit fóru av Tvoroyri um miðjan dag mánadagin í hini vikuni, 3 á bát, eitt vanligt 8-mannafar við innstalleraðum motori. Motorurin gekk ikki væl, men vit komu tí í ollum góðum undir St. Dímun, har vit royndu við snerru. Veðrið var fint. Vit fingu 80 fuglar.

Um kveldið fóru vit inná gjónna í St. Dímun. Ællanin var at liggja har um náttina fyrri at vera klárir at royna á

morgni aftur. Ein mann settu vit upp á oynda at keypa nøkur lomvigaregg.

Bóndin og hesin maður komu niður kl. 3 á nátt.

Veðrið var gott inni á gjónni. Har er so veðurgott, at ein veit ikki av veðri, sjálvt um ruskut er uttanfyri. Bóndin segði, at veðrið var ruskut uttanfyri. — Skuldu vit fara, máttu vit fara straks.

Vit gjørdu okkum so klárar at fara í løtuni.

Veðrið var vorðið ruskut, men tað var tó siglandi veður.

Vit settu kós móti Hvannhaga á Suðuroynni. Vestfall var, vit komu at slaka so nógv av, at vit komu at stevna móti Hvalbiarfirði fyrri skjótari at koma inn á kyrt vatn.

Vit vóru knappan fjórðing úr Lundanevi, tá stókk báturin knappliga at leka. Hann fyllist straks av sjógvi. Vit tóku at oysa av allari makt, og seglini vórðu sett á hann.

Líka tá, ið báturin fyllist, fingu vit eyga á eina trimastrada skonnart, skuldi vera »Sjey systkin«, hon var vend heim frá Bankanum, kundi ikki halda í Vesturbæðið fyrri stormi. Vit hildu okkum nú vera bjargaðar, men júst tá ið vit skuldu gípa við seglinum móti henni, vendur hon norður yvir aftur. Lá hon bara nakrar minuttir longri á sama bógvi, hevði tað eydnast. Vit máttu so royna sjálvir.

Vit sigla beint undan eystur ímóti St. Dímun. Eg sat við rúðrið. Ein fór at kanna eftir lekanum. Men hann fann hann ikki. Vit hildu áfram oysingina.

Vit komu eystur um Múlan á St. Dímun fyrri at koma í slettan sjógv. Ællanin var at fáa samband við St. Dímun eystan fyrri. Men tá ið vit komu eystur um, bar tað ikki til, tí nú var stormurin vorðin so nógvur, glaðurnar kastaðu aftur undir inn móti landi. Tá máttu vit fella seglið og grípa áramnar. Men glaðurnar vóru so harðar og nógvur, at vit ikki vóru menn at taka okkum frá landi. Tann eina glaðan var so sterk, at hon var nær við at sláa okkum á land.

Ímeðan høvdu vit funnið lekan og fingið tætt hann so frætt, at ein maður kundi halda lens, meðan tveir róðu.

Tað eydnaðist til endans at toga okkum frá landi og halda móti Skúvoyinni.

Tá ið vit komu norður á miðjan fjórðin, kom vindurin aftur ímóti.

Kl. 9 á morgni fingu vit bátin lens.

Maktin var nú úti. Motorin, ið var steðgaður av sjónum, fóru vit nú at royna at fáa í gongd aftur. Til alt held hevði hann dupulta tendring. Magnetin var vát, kundi ikki tendra. Men tað eydnaðist at tendra við gløði-hovdinum — tá gekk hann líka til Skúvoyinna. Streymurin var líka uppi, tá ið motorurin kom aftur á gongd. Hevði tað mis-eydnast við motorinum tá, fóru vit lúkst eystur í havið — so hevði ferðin verið ring, um ikki onkur trolari fann okkum —

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor: THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling: TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3. Lørdag 11—2.

Kongavitjanin í Suðuroy 1936.

Hin 13. í hesum á nátt komu kangaskipini »Dannebrog« og »Ingolf« til Vágs.

Á morgni fór kongur við fylgi í land.

Sóknarstýrisformaðurin Andr. Djurhuus beyð Vágs vegna kongi við fylgi at vera vælkomman til Vágs.

Til Loprar vóru júst tá innkomnir tveir hvalir. Hetta var sagt kongi og boðið var honum at siggja hvalastøðina við teimum tveimum hvalunum. Hetta dæmði kongi væl, og helt hann, prinsur og prinsessa við øðrum av fylginum til Loprar. Drottningin valdi tó heldur at fara vestur á hitt náttúrvakra Vágs-eiði.

Kongafamiljan við fylgi var og hugdi at teirri nýggju kirkjunni.

Veðrið var frálíkt, og tað var ikki lögdi, at flest øll í Vági vóru á tótum fyrri at fylgja við kongafamiljuni.

So gekk leiðin til Tvoroyri.

Í góðveðri og sólskini hildu skipini inn á Trongisvágstjørð.

Tveir kappróðursbátar fóru skúmandi út ímóti kongaskipunum — ein føroysk móttøka.

Stundisliga kl. 4 á degi legði »Dannebrog« at bryggjuni.

Fyrri at taka ímóti kongi var ein stór mannfjöld mott á bryggjuni.

Sum særlig boðin at mæta saman við sóknarstýrslimum vóru umboðsmenn og -kvinnur fyrri teim ymsu greinum av vinnulivinum og læstasummanstandinum.

Sóknarstýrisformaðurin beyð kongi og drottning at vera væl komin til býin. Yndisligar smá-gentur góvu drottning og prinsessu blómur.

Bryggjan var prýdd við floggum. Øll skúlabørnini stóðu í tveimum roðum niðan eftir bryggjuni. Hornorkestar spældi kongasangin og bornini sungu til hornblásturin.

Millum »Ísvirkia« og »Marinens Kuldepot« vóru reistar tvær flaggstengur. Miðskeiðis millum teirra var sett eitt ógvuliga væl úr hondum greitt býlet við tveimum vøkrum føroyskum landskapum í hvørjum sínum ávali í hvørjum endanum.

Botnurin var djúpbjár við tveimum floggum omanvert millum ávalarnar, einum monogrammi av C X og so í gullstavum eitt »Velkomme«. Hesa dekorativu og sera vælvirkandi mynd hevði málari Poul Arne Poulsen greitt úr

hondum. Pentað við grønum lyngi og stórum greinum hvørju megin virkaði hetta einfalda ærurportur sera vakurt.

Av bryggjuni helt kongur við fylgi og teim særligu innbóðun niðan eftir kongavegnum og heim í kommununnar hús.

Her var drukkið eitt glas av champagnu.

Sóknarstýrisformaðurin helt eina stutta móttøkutalu og helt fyrri:

»Voit Land flyder ikke med Mælk og Honning. Det er økonomisk set ingen straalende Perle i det danske Rige. Men vi foler os overbevist om, at vi ikke er mindre velset af den Grund.

Rigdommens straalende Edelstene er heller ikke altid det mest værdifulde, saasandt som at Lykken den er hverken Gods eller Guld.

De sidste Tider har til Overmaal vist, hvor løst og usikkert en Trones »Edelstene sidder, naar Uro og Splittethed danner Indfatningen i Stedet for Loyalitet, Troskab og Trofasthed.

Færingerne har til alle Tider været et Folk, hos hvem Loyalitet, Troskab og Trofasthed har været Kendetegnet i Forholdet til Riget. Jeg tør paa vor Bys Vegne udtale, at der ikke er sket nogen »Endring heri. Og samtidig som jeg har den »Ære paa vor Bys Vegne at byde Deres Majestæter Kong Kristian den Tiende og Dronning Alexandrine at være velkommen til vor By, beder jeg deres Majestæter modtage Forsikringen om, at Loyalitet, Troskab og Trofasthed ogsaa fremdeles vil danne Indfatningen om Rigets ringeste Perle, Færoerne.»

Kongur takkaði og helt, at bæði hann og ríkisstjórnin vóru greið yvir standin í Føroyum og vildu framvegis sum higtartil royna at rætta tí stríðandi og strevandi fólkunum eina hjálpanð hand.

Frá kommunuhúsinum var farið út á minnisvarðan á Torv-beyggi. Her helt presturin G. Jacobsen eina sera vakra talu, sum stendur prentað aðrastaðni í blaðnum. Kongurin takkaði eyðsýnliga røður, og hann og drottningin legdu hvor sína bukket við minnisvarðan.

Á vegnum heim í skúlan fóru kongurin og drottningin við fylgi inn at heilsa uppá frú Josefínu Mortensen.

Í skúlagrindini tók fyrstlærari Hansen ímóti kongaparinum. Tveir skúlagentur góvu drottningini og prinsessuni hvor sína bukket. Í skúlagarðinum vóru bornini stillað í tvey roð, sum kongafylgið gekk ígjøgnum á söljustroyddum vegi.

Í skúlanum dansaðu og sungu bornini til heiðurs fyrri kongi og hansara fylgi.

Hin føroyski dansurin var so stalt á fyrsta sinni komin til hægstu æru í skúla okkara!

Frá skúlanum var farið um borð aftur.

Um kveldið kl. 8 vóru amtmaðurin, sýslumaðurin, prestur Jacobsen, fyrstlærari Hansen,

Carnera lam for Livstid.

Den italienske Kæmpes Saga er uigenkaldelig forbi.

Fra New York meddeles, at de Læger, som behandler Carnera for Lammelsen i venstre Ben, nu definitivt har opgivet Haabet om at redde den italienske Sværægtsboksers. Benet vil være lamt for Livstid, erklærer Lægerne, og der bliver ikke mere Boksning for Carnera.

Som man vil huske, paadrog Carnera sig Lammelsen i Benet under Kampen mod Negerbokserseren Leroy Haynes.